

Ettevaatav ja tagasivaatav

Käes on aasta kaunim aeg. Loodus on täies õiteilus. Ollakse suure suve ootuses. Kes teeb puhkuseplaane, kes peab plaani, mitut head raamatut selle suve jooksul läbi lugeda ja on neidki kindlasti, kes lihtsalt naudivad päikeselisi päevi.

Meie koguduses toimus sel kuul palju. Teeme Ära talgud, leeripüha. Tähistasime pidulikult emadepäeva ja toimus pühapäevakooli õppeaasta lõpetamine, millest kaks viimast tundi olid õues. Paljugi sai selgemaks ja tekkis ka ideid, kuidas ja mil moel sügisel paremini. Ikka usus ja lootuses.

Juunis tulevad muidugi võidupüha ja jaanipäev – Ristija Johannese sünnipäev. Lisaks kevadise mälumängu mängijate auhinna loosimine 3. juuni, jumalateenistuse lõppedes kirikus. Surnuaiapäeva Kadrina kalmistul on pühapäeval, 1. juulil algusega kl 11. Kutsume ka kõiki – eriti noori – leerikursusele tavapärasel Leerilaagril 9-12 juulil Toolse kämpingus.

Ja ära ei tohiks unustada ka vaimulikku kasvamist- Sõna lugemist ja palvet, et Kristus oma armu kaudu võiks meie peale jätkuvas armastuses vaadata ja öelda: „Mu laps, kõik oled sa hästi teinud.“ Sest mida enam viibime Jeesuse ligiolus, palvetades ja uskudes ning lootes, seda enam saab tugevamaks meie side Jumalaga.

EMADEPÄEV SAI PIDULIK

13 mai, Emadepäev sai pidulik ja väärikas. Toimus pühapäevakooli õppeaasta lõpetamine ja lastele õnnistuse palumine. Kõlasid kaunid emadepäeva laulud ja lapsed jagasid emadele erilisi lilli piiblisalmidega. Nagu pidulikule päevale kohane kõlasid ka pidulikud oreliviisid. Lõputunnistused said koos õpilast. Aitäh teile! Olete see aasta tõeliselt tublid olnud. Taaskohtumiseni sügisel!

TEEME ÄRA 2018 KADRINA KIRIKUS JA LEERIMAJAS

Laupäeval, 5.mail kogunesid üheksa innukat inimest Kadrina kiriku ja hubase külalistemaja juurde, et anda oma panus üle eestiliselt toimuvale talgupeole TEEME ÄRA 2018.

Plaanis oli ettevalmistada maapind leerimaja taha planeeritava aia kujundamiseks, kuid kuna mullavedu ei toimunud, said osalejad panna käed külge muudes olulistest ettevõtmistest. Esmalt pesti leerimaja aknad talve- ja remondi tõttu tekkinud tolmust ja mustusest. Seejärel võeti ette põrandad, toolid, lauad ja vaibad. Tolmu oli palju, kuid koostöö pakkus ka toredaid rõõmsamaid hetki, sest aknapesijaid tervitas mitmel korral kevadiselt kollane lapsuliblikas ja umbes keskpäevaks hakkas taevast särada päike, mis tõstis tööindu veelgi. Koguduseliikmed olid abiks ka koristusvahendite organiseerimisel. Aitäh **Jaagule**, kes muretses aknakaabitsad, **Elikale ja Elinale**, kes aitasid aknaid pesta, **Küllile**, kes juhendas, kus koristusvahendid saada, talgujuht **Meelis-Laurile**, kes viisijuppidega talguliste tuju üleval hoidis, kalmistuvaht **Marele**, kes oma vankumatu suhtumisega korjaks üles vist iga lehekese kalmistult ja selle ümbrusest, **Kristale**, kes armsa olekuga jätkuvalt hoiab silma peal Risti poe korrashoiul ja traktoristile, kes toimetab hoosalt leerimaja taga asuval platsil. On loogiline, et see, kes teeb tööd, peab ka kehakinnitust saama. Talgujuht **Meelis-Lauri** kostitas talgulisi imemaitstva kartuli-vorsti vormiga ja talguline **Jaak** tõi kurgukarastuseks ananassimahla.

Leerimajast edasi suundusid talgulised kirikusse. Seal pesti ja puhastati „talvemustusest“ nii pingid, lauad, kui altarivärv. Mida enam liikusid edasi kellaseierid, seda enam hakkas valdama väsimus. Kokkuvõttes võib kiriku „talgupidu“ pidada igati kordaläinuks ja meeldejäävaks. Suur tänu kõigile kes panustasid, nii palves kui oma kohaloluga. Jumal õnnistagu teid ülirohkesti!

PILK AJALUKKU

ANDRES TETERMANN - LAULUD OMA LOOJALE

Ühel lõrtsisel päeval, täpsemalt 16. märtsil 1854 aastal sündis Pärnumaal külarätsepa Jaan Tetermanni perre poeglaps, kellele pandi nimeks Andres. Siis ei osanud veel keegi aimatagi, et sellest lapsest saab mees, kes tugevalt mõjutab kogu Eesti vabakiriku kultuuri- kui ka ristiusulugu tervikuna.

Andres Tetermanni lapsepõlv möödus äärmises kasinuses. Elati pererahva saunas. Kui isa Jaan 1867 aastal suri, jättes maha abikaasa nelja lapsega, muutus pere olukord kardinaalselt. Andres Tetermanni haridus piirdus vallakooliga. Laule hakkas nooruke Andres looma juba karjapoisil põlves, püüdes nii linnuhääled, tuulekohina ja üürikeseks jäänud rõõmuhetked laulusõnadesse vormida. Kui 1880 aastatel Läänemaa ärkamiselaine Pärnusse jõudis, leidis Jumala ka Andres Tetermann. Nõu ja abi saamiseks pöörduti Riia Saksa Vennastekoguduse jutlustaja Julius Hermann poole, kellelt saadi vaimuliku kirjavara. Hermann ristis noore mehe koos paljude teistega 18. augusti öösel 1880-aastal Pärnumaal, Tammiste küla ojas, mis Pärnu jõkke jooksis. 1887 asus Tetermann elama Pärnusse. Ta asutas vaimuliku laulukoori ja kirjutas päris mitmeid vaimulikke laule. Tihtipeale käidi kooriga Toris, Tahkurannas ja Varblas ning Häädemeestel esinemas ja Johannese evangeeliume jagamas. Tuntumad Andres Tetermanni loodud laulud, mis ka laiemale publikule tuntud, on: „Usklikud, oh rutake!“, „Üks kindel linn ja varjupaik“ (M. Lutheri loodud eesti k. variant) ja koraal „Oh, Jeesus Sinu valu.“ Andres Tetermann suri 20. mail 1925. aastal. Tema panus vaimulike koorilaulu arengusse on olnud hindamatu väärtusega.

VIHMAVARBLANE

IV

Eda ja Saare Taali istusid nende väikese elutoa diivanil ja jõid kohvi. Saare Taali oli tulnud, sest naabrinaise mõtlik ja kuidagi kurb olek ei olnud talle rahu andnud. Nimelt oli Saare Taali sedasorti naisterahvas, kes mõistis, et olla selles karmis maailmas keegi, peab ka ise midagi tegema ja just sel samasel tunnil sai ta naabrinaisele oma tuge ja nõu pakkuda. Vähemalt arvas ta ise nii.

„Vaata, Eda, olen ma seda elu näinud ja võin sulle julgesti ütelda, et ellu jäävad siin vaid tugevamad. Kui vaid mõtlemagi hakata, siis inimeste hulgas on nii palju ahnust, kadedust, viha, väärarvamusi ja hukkamõistu, et kui sellest kõigest peaks kunagi raamat kirjutatama, siis oleks see vist küll üks lõputa raamat. Ei, kallid naabrinaised, ei taha ma sulle mitte ütelda, et ma ise õieti olen elada osanud, aga seda ma tean, et ega elu muud ole, kui üks pidev võitlus oma koha eest siin päikese all. Võta kasvõi oma Lembitki, kuldsed käed tal ju on, maalida oskab, mängib akordionit ja puha, kui ta vaid ainult vähem selle pudeli poole vaataks.“ Eda jäi kallist naabrinaist pikalt vaatama ja ütles ohatas:

„Aga ta ju ei kuula mind. Ütle Taali, kas kõikide meestega on nii?“

„Jah, ma ei saaks väita, et kõikidega, aga alkohol on kindlasti see kõige kurja juur. See on kõikide halbade asjade algus ja algatus. Vaata seda Bläku Eduardigi, käib ringi, midagi ei tee ja siis veel kirub seda Eesti riiki pealegi, et riik pidavat teda kehvalt üleval. Eda, sa võid ju ise näha, et sellistest meestest, kellel pole kindlaid elusihte ei saa ju asja, et nad lihtsalt eksisteerivad ja vaatavad, kus ja kuidas jälle juua saaks.“

„Minu Lembit ju ei ole selline, vähemalt kuni siiani tahtsin ma seda uskuda, aga enam...enam ma ei tea.“

„Kullake, loomulikult sa enam ei tea, sest su Lembit on samuti otsustanud elada nii nagu tema seda tahab, mitte nii nagu teised soovivad. Meestele ei meeldi, kui naised neid survestavad. Nad ei taha tunda end liigselt seotuna. Mõistad?“ Eda kuulis ja mõistis ning kuigi naabrinaise sõnad talle tol hetkel nagu läbi kauge udu teadvusesse jõudsid, mõistis ta siiski üht- Taalil oli alkohoolikute koha pealt tuline õigus. Et alkoholism üks tõsine haigus on, mida psühhiaatrite sekkumiseta võimalik ravida pole, seda teadis Eda juba ammu. Kuid ometi kummitas tal taga kuklas siiski tilluke lootus, et tema Lembitul on veel lootust, et tema abikaasast ei saa sellist nagu oli Bläku Edu. Korruga tabas Eda end

küsimuselt, et kui mõjutatavad inimesed siis teiste poolt ikka on? Kas piisab alati sellest, kui igale järgnevale pakutud klaasile ei suudetaks öelda või on neil palju ikkagi sellest, millised on need nii nimetatud sõbrad, kellega parasjagu kokku juuakse ja kas nad üledlde sõbrad ongi? Bläku Eedu oli siinkohal muidugi omapärane nähtus. Edale tuli korraga meelde, kui ema teda kord Bläku Eedule hapukurke viima saatnud ja need tohutu söimu ja sajatuste saatel talle tagasi visati. Sant tunne oli tookord ära tulla küll.

„Eda, Eda ja veel tahan ma sulle ütelda, et ega me naised mehi muuta saagi. Nemad on juba sellised nagu nad on ja selleks nad ka jäävad. Kas arvad, et ma nii ja naasuguseid mehi veel vähe olen näinud? Olen küll lesk, kasvatan üksi tütar Merlet, kuid olen minagi nii üht kui teist kuulnud Bläku Eduardi sarnastest meestest, kes selliselt jätkates kogu oma noore elu nii ummikusse on ajanud ja siis, kujutad sa ette, küsivad nad juhuotste eest 10 eurot tunnis, tööd õieti tegemata! Vaat nii kõvadeks töömeesteks peavad nad endid. Leian, et oma Lembituga võid sa veel julgesti rahul olla, sest tema ei ole veel nii põhja langenud, näe maalib ning mängib akordionitki, kui mahti saab.“

„Eile ja täna pole ta pintslitki värvi sisse kastnud,“ ütles Eda väga vaikselt ja võpatas oma võõrana tunduva hääle peale. Südamis mõistis ta, et kõik polnud kaugelki nii korras, kui pealt näha paistis. Ta sai korraga aru, et tema abikaasas oli ikka palju sellist, mis oli saladus ja võis selleks jääda. Ei aidanud siin Saare Taali lohutavad sõnad ja tugi, sest Eda oli veendunud, et mehed jäävad ikka nendeks, kes nad on, kui ei suuda end piisavalt kokku võtta. Ja veel tabas Eda end korraga mõttelt, et miks sügised, hallid pilved, ehkki küll väga madalal talle lausa hingeliselt haiget tegid. Taalile ta seda kõike muidugi rääkima ei hakanud, sest ta oli nüüd enam kui kindel, et sellest vähem kasu on, kui lootusest, et tema Lembit kord linnast kainenena koju naaseb.

Vaevalt oli naabrinaise järel üks sulgunud, kui esikust kuuldus kobinat ja Lembit Kasesalu nagu arvata võiski vindise peaga koju jõudis. Ukse najalt tuge otsides, vaatas ta Edale otsa ja ütles: „Tead, naine, saime linnas Bläku Eduardiga kokku, ostsime poest õlut ja noh, läks pisut kauem. Ära pahanda! Aga hõkk, naine, kas sa pommudist tahad teada? Bläku Eduard tahab kah kirjanikuks hakata, lubas oma 40-sünnipäevaks, mis on järgmise aasta jaanipäeval, eluloo raamatu välja anda. Kas pole mitte naljakas, ah?“ Kuid Eda ohkas vaid, lõi käega ja kadus vaikselt ära kööki.

Järgneb...